

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IX. évfolyam, 39. szám

2020. április 20

Menjünk tovább együtt!

Az utóbbi hetek, és talán hónapok történései Madách Imre, Az ember tragédiája című művének híres idézetét juttatja eszembe: „Mondottam ember: küzdj és bízva bízzál!” E sorokat 1862-ben, a mű első kiadásának megjelenésekor olvashatták először, s talán még napjainkban is kötelező olvasmány a középiskolások számára. De, hogy mennyire megállja a helyét a mai világban is, az számomra vitathatatlan, hiszen életünk jelentős része küzdés és bizakodás. Hol ilyen, hol olyan célokért küzdünk, és bizakodunk a sikerben.

Sajnos nem elcsépett, hanem aktualitás a koronavírus miatt kialakult helyzetünk. Küzdünk a vírus ellen és bizakodunk abban, hogy legyőzzük. A közdelem az egészségünk megőrzésén túl a leginkább a munka világában érződik. Számos munkahelyek szűntek meg és várhatóan még nincs vége a negatív tendenciának. Mi, vasutasok, most előnyös helyzetben vagyunk, az országnak szüksége van a munkánkra mind a személy, mind pedig az áruszállításban.

Nem is olyan régen még arról írtunk az újságunkban, hogy merre tovább vasúti áruszállítás, és aggódtunk a záhonyi vasutasok munkahelyéért, de bizakodtunk. Mára fellendült a forgalom, nem kell attól tartani, hogy nem lesz munkánk, s talán attól se, hogy a sok munkában kollégáink nem fognak helyt állni. Ugyanis már többször megmutatták, és bizonyították rátermettségüket.

Most aggódhatunk a saját és családtagjaink egészségéért, és azokért a tagtársainkért, akik nem tudnak otthon maradni, mert szolgálatba kell menniük. És persze bizakodunk, hogy megússzuk és megússzák. Remélhetőleg a jövő nem hoz rosszabb forgatókönyvet, és nekünk, szakszervezeti tisztségviselőknek nem kell majd küzdenünk a 24 hónapos munkaidő keretterv bevezetésével, vagy egyéb vívmányaink megőrzéséért a munkáltatóval szemben.

De ha mégis, akkor a vasutas szakszervezetek, köztük a Vasutasok Szakszervezete küzdeni fog, nekünk, tagoknak „csak” bizakodni kell. Mert mi nem vagyunk egyedül! Mi együtt küzdünk egymásért. És közösen, együtt még bízni is könnyebb, mint egyedül.

Ha valaki tud jobbat, szóljon!

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Sorban

Maradj otthon! (1.03)

Már egy újabb furcsa hetünk telt el úgy, hogy nemigen vagyunk tisztába azzal, kell ez nekünk, vagy csak sok hűhó semmiért?

Pár napig az az érzésem volt, hogy ezt valamikor már átéltem. De mit? Aztán rájöttem: a sorban állást. Gyerekkoromban kenyérért, húsért, vagy menő, de megfizethető műszaki cuccért kellett sorban állni, és ha szerencsénk volt, meg is tudtuk venni. Édesanyám fél kettőkor felküldött a pékségbe, ami kettőkor nyitott, hogy hamar hazaérjek a kenyérrel, de még így is előfordult, hogy fél négy lett, mire hazaért a kenyér. Most viszont pandémiáson állunk sorba.

Napi rutin: bolt (kenyér, ez az, miegymás), posta, gyógyszertár, dohánybolt. Van minden a boltokban, a gyógyszertárban és a posta is üzemel. Csak hát, emberek állnak laza sorban mindenütt, tisztos távolságra egymástól várva, hogy aki bent vásárol, végre befejezze az élménybeszámolóját és a következő emberke bemehessen. Így lesz egy félórából kettő.

Elviseljük, úgy-ahogy, csak akkor borul ki a bili, amikor megjelenik, és ne higgyük, hogy nem fog megjelenni az, aki „tudja” magáról: órá (direkt kis betűvel) nem vonatkoznak a szabályok, és csak azért mert azért és csak egy perc. Sajnos többet kapnék érte, mintha egy rendes embert ütnék fűbe.

Álljunk, hát türelmesen sorba, és ha minden igaz (nemrég mondta egy nagyon nagy tudású ember), május 4-én vége.

Ezt még fél lábon is kibírjuk, főleg ülve.

Márta István

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Örömmel adom hírül Kedves Olvasóinknak, hogy lapunk főszerkesztője, Dolhai József az alábbi írásával a Vasutas Magazin által meghirdetett „Vasutas Húsvét” pályázat nyertese lett. A Húsvéti gondolatok című írását talán már olvastátok a Magazinban, és biztosan sokan ismerik Józsi írásait. Nemcsak a Záhonyi Vasutásból, ami nélküle már nem is létezne, de több éve rendszeresen jelennek meg cikkei a Magyar Vasutasban is. Lehet, hogy mostanáig csak a Vasutasok Szakszervezetének tagjai tudták róla, hogy a telefonszerelésen túl a másik tanult szakmájában is remekül megállja a helyét. E helyről is gratulálok saját és tagtársaink nevében, és kívánom, hogy a tolladból sose fogyjon ki a tinta, írásaid minél több helyen jelenjenek meg, és azt minél többen olvassák!

Juhász Tiborné

Húsvéti gondolatok

Hajdanán, amikor még minden vasutas vasutas volt, a húsvétok is másképp teltek. Vagy lehet, hogy csak fiatalabbak voltunk? Mindenesetre jobban szokásban volt például a locsolódás, városiasabban locsolkodás, mondhatni egyfajta ünnepnapként a szolgálatok sűrűjében. Ki ne emlékezne szép lányokra (a hölgyek ifjú daliákra) azokból az időkől, egyikkel-másikkal manapság is összefutunk, netán egymás közelében dolgozunk. A lényeg, hogy húsvéthétfő környékén, ahogyan a műszak engedte, előkerültek a legkülönbözőbb kölnik, idéten vagy vicces versikék. Hálából pedig

kedves puszi, finom süti, üdítő dukált, néha talán más is, de azt most nem tárgyaljuk. No, és ami még fontos, a kölni és akarat mellett szükség volt némi bátorságra is a fiatalabbjának, ami – egy öreg vasutast idézve – néha a „zsebben maradt”.

Emlékeim szerint se szeri, se száma nem volt akkoriban a kedves és ifjú vasutas lányoknak, néhányukra ma is jó kedvvel gondolok. Az egyikük dunci volt és barnapiros, egy másik csinos lenszőke, egy harmadik meg sudár vöröses, és mindig elegáns. Ő büszkén járt-kelt, volt is talán mire, a lenszőke viszont nyugalmat és szerény békességet sugárzott magából, míg a kerekded kollegina vidámságot és jókedvet árasztott szép, sárga ruhájában. Ám hiába voltak figyelemre méltóan szépek, húsvét táján vagy a kölni maradt otthon, vagy a bátorság a zsebben – kezdő vasutasként bármelyik lehetett.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

De az élet, az ő életük is ment tovább, és ahogyan szokás volt a lányoknál, eltűntek előlem pár évre. Mígnem visszatértek, mint szépasszonyok, a maguk módján, de majdnem olyan külsővel, mint azelőtt. Az ébenfekete hajú kissé kerekesebb lett, de alkatát meghazudtolva fürgé és pattogós maradt, a lenszőke hajába keveredő őszes szálak tovább erősítették a nyugalmas kisugárzást, és a vörös menyecske eleganciája sem tört meg, bár talán hűvösebbé tették mára az évek. Görcseink mindannyiunknak voltak, vannak, legyen az átszervezés, műszakforgatás, vagy éppen a magánélet rejtelsei. A lényeg, hogy ismét húsvét következik, versike már nem nagyon kell, és más kölni van már szokásban. De vajon mi lesz a zsebben? Mindenesetre kölni biztosan, aztán jöjjön, aminek jönnie kell!

Dolhai József

A cikk az alábbi linken olvasható a Vasutas Magazin online elérhető áprilisi számában:
https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/upload/vm275x210mm_apr_web2_0.pdf

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselet Záhony

HUMORSAROK

DUPLA-APA

Az apa bosszúsan szidja a fiát, mert tanulás helyett folyton a lányok után futkos.

- De apu, ez nem így van! – felel a fiú.
- Csönd legyen! Ki itt az apa, te vagy én?
- Mind a ketten...

SZESZÉLYES ÉVSZAKOK

Két barát beszélget:

- János, milyen volt az idei nyár?
- Mit tudom én, mind a két nap részeg voltam...

(B)ANÁLIS TÉVEDÉS

Lajoska hazamegy, és büszkén újságolja az apjának, hogy elvesztette a szüzességét.

- Jól van fiam, ülj le és igyunk meg egy pohár whiskyt!
- A whisky jól esne, de ülni még nem nagyon tudok...

Balogh Attila